

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-*
ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Joan Canela (*Johannesburg*), Jordi Carreras
(*Nova York*), Macià Claramunt (*Castelló*), Miriam
Diez (*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Erena Calvo (*Rabat*), Carlos G. Cano (*El Salvador*),
Ricard González (*Washington*), Joan Antoni Guerrero
(*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya Nord*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequin*),
Jordi Mumburí (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Alvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Finançament a mitges

És paradoxal que el nou model de finançament tinga en compte el factor de la població –que havien demanat amb insistència Catalunya i el País Valencià, fins i tot en actes conjunts dels seus consellers d'Economia– i, malgrat això, amb el nou model, el País Valencià continue a la cua pel que fa al finançament per capita. És evident que l'augment del nombre d'habitants s'ha de tenir en compte per compensar la sobrecàrrega que aquesta evolució demogràfica implica sobre els serveis públics. Si aquest factor –que, de fet, el nou model de finançament recull i promet revisar anualment– es desvirtua amb d'altres que, al final, deixen el País Valencià per sota de la mitjana estatal en finançament per habitant, la variació no resulta gaire significativa.

Si, a tot això, hi sumem les incògnites que encara planen sobre les xifres ofertes pel ministeri, que no arriben ni de lluny a la suma del que cada autonomia calcula que rebrà, el nou model és una altra vegada un pedaç. I és especialment preocupant que no s'hagi tingut en compte, com demanaven els negociadors catalans, el factor de la immigració, perquè aquest fenomen exerceix una pressió extraordinària en els serveis d'atenció pública que han de garantir els governs autonòmics, especialment en els àmbits de la salut i l'ensenyament.

És més que previsible que la crisi econòmica empitjore les condicions econòmiques, socials i laborals de les classes més desprotegides –i precisament els col·lectius d'immigrants, sobretot els extracomunitaris, es troben en aquesta franja de població–. I és més que probable, segur, que això implique una demanda més gran d'atenció social per part d'aquests immigrants ara sense feina i, d'ací a uns mesos, potser sense atur. Aquest estiu ja s'ha començat a detectar una involució en aquest sentit en alguns llocs on els immigrants feien feines de temporer, com ara el Segrià.

Aquesta renovada pressió sobre els serveis socials pot anar creixent qualsevol dia, al País Valencià o a Catalunya, i aleshores es demostrarà que la no-inclusió del factor immigració en el model de finançament ha estat un error. Per desgràcia, l'empitjorament de les condicions de vida també acostuma a arribar acompanyat d'un augment de les tensions de convivència entre grups que competeixen pels mateixos nínxols d'ocupació.

La responsabilitat de no incloure aquest factor en el nou model de finançament serà del govern espanyol, òbviament. El govern popular de la Generalitat Valenciana, per la seua banda, serà en part responsable de no haver sabut negociar un millor finançament per a un territori que paga molt més del que rep. Encara.

Als nostres lectors

Fa la sensació que un dels principals canvis socio-polítics en la història recent de l'estat espanyol ha estat la virada del sentiment estès de republicanisme –que semblava dominant en la transició– a l'actual majoria monàrquica, que no només impregna tots els partits polítics, sinó també bona part dels electorats –i de forma molt més generalitzada a Espanya que als Països Catalans–. Quaranta anys després que el príncep Joan Carles jurés les lleis fonamentals de l'estat, al costat del dictador, i passés a ser “successor” oficial del règim, reviseu el fenomen. I demanem a monàrquics i a republicans si en el fons la població és monàrquica,

joancarlista o merament conformista.

Àlex Milian
amilian@eltemps.net